

Nu er Forholdet saa det, at Etatsraad Hoff har været vidende om, at Karantænelægerne A. og B. vare og ere Morfinister, d. v. s. ere i en saadan Tilstand, at de ere paavirkede af Morfinmisbrug. Naar Justitsministeren har villet og har gennemført Etatsraad Hoff's Ansættelse som Formand for Sundhedsstyrelsen, har han maattet slaa fuldstændig om og er fra at være alkoholistiske og morfinistiske Lægers Anklager bleven deres ivrigste Forsvarer. Justitsministeren lader, hvad der vist maa siges at være ret uhørt, en Fuldmægtig i Justitsministeriet gaa rundt til Folk for at skaffe Overensstemmelse i deres Forklaringer. Naturligvis tilsigtes der ikke noget bestemt Resultat, men det, der kommer ud deraf, er, at man faar lidt Orden i Dr. Clod-Hansens Erklæringer, at han tilbagekalder alt, hvad der fra hans Side kunde være Tale om at anføre mod Dr. A. og B. Og denne Fuldmægtig i Justitsministeriet gaar ud til Værtshusholdere og Opvartere og spørger dem om, hvor mange Snapse Dr. med. B. drikker. Jeg maa sige, at jeg kan lige saa lidt forstaa, at den højtærede Minister vil forlange noget saadant af en Fuldmægtig, som jeg kan forstaa, at en Fuldmægtig i Justitsministeriet finder det overensstemmende med sin egen Persons og sin Stilings Værdighed at lade sig bruge til noget saadant. Her er nemlig aldeles ikke Tale om nogen Afhøring, her er kun Tale om at gaa ind paa et Værtshus og føre en rent privat Konversation med vedkommende Vært og hans Personale, men disse have hverken nogen Pligt til at give nogen Erklæring overfor den paagældende Fuldmægtig i Justitsministeriet eller, hvis de velvilligst ville sige noget til ham, noget retligt Ansvar, hvis de ikke tale Sandhed. Det er altsaa aldeles ikke en Afhøring af disse Personer, det er ganske simpelt en Samtale med dem. Det overrasker mig, at noget saadant overhovedet kan finde Sted. Man faar for Resten heller ikke meget ud af det. Der er et Medlem af dette Ting, som har sagt om Dr. med. B., at han kom paa et bestemt Værtshus og drak, jeg tror, indtil 7 Snapse og et Glas Øl om Aftenen. Nu har Hr. Fuldmægtig Lundbye faaet ud af denne Vært, at han dog mener ikke at have sagt til Folketingsmand Andersen, at Dr. B. plejede at drikke 5—6 Snapse, for han ved i Virkeligheden ikke noget sikkert om, hvor mange Snapse Dr. B. den Gang plejede at drikke. Det er muligt, at man skal lægge Vægten paa dette: „plejede“, at det

ikke var noget, han „plejede“ at gøre, og at der ikke deri ligger nogen Benægtelse af, at han, naar han kom derind om Aftenen, drak adskillige Snapse. Men hvad der menes med at pleje eller ikke pleje, er selvfølgelig et kvalitativt Begreb og kan være usikkert. Manden kan sige, at det, han mente, ikke var, at han plejede at gøre det, selv om det var ret sædvanligt.

Hele denne Defensorvirksomhed, som det er løbet ud til, for de morfinistiske Læger, er i Virkeligheden i høj Grad overraskende baade i sit Indhold og i sin Form, den indeholder en Kolbøtte fra den højtærede Justitsministers Side, som nu staar paa det stik modsatte Standpunkt af det, han stod paa tidligere, hvor han var saa ivrig for at beskytte Befolkningen mod en forfalden Læge. Jeg kan ikke forstaa dette fra den højtærede Justitsministers Side. Etatsraad Hoff's Stilling kan jeg nogenlunde forklare mig. Han er et Mandfolk. Han hader Dr. Muus med et Had, som minder om, hvad der fortælles i de gamle islandske Sagaer, hvor en Mand indebrænder sin Fjende og ikke blot Fjenden selv, men hans Hustru, Børn og helst hans Forældre med og Tjenestefolk, hans Gods og Kreaturer og alt, hvad hans er, der er ingen Grænse for hans Had.

Formanden: Det ærede Medlem bruger alt for stærke Udtryk.

Zahle: Ja, men det var Sagastil! Det er en Kamp, som Hoff fører som en Mand mod Dr. Muus; han følte det som en Forurettelse, at Muus kom til at indtage hans Stilling, og vilde nu have den Oprejsning at generobre Stillingen. Det kan man have mere eller mindre Sympati for, men det er i hvert Fald Mands Gerning at slaas for sig selv. Det er klart, at dette har Etatsraad Hoff gjort, thi hvis ikke Etatsraad Hoff havde været villig til at overtage Dr. Muus' Stilling, kunde Muus ikke være bleven afskediget, og hvis Hoff, da det blev klart for alle, at Afskedigelsen var uretfærdig, havde villet ladet dette være afgørende for sig, at han maaske oprindeligt havde troet, at der var Grund til at afskedige Muus, maatte han have trukket sig tilbage, da det blev aldeles øjensynligt for alle, at der ingen berettiget Grund var til at afskedige Muus. Men det har han ikke gjort, saa det er klart nok, at for ham var det ledende Motiv at faa Revance, Oprejsning, Genindsættelse i den Stilling, han en Gang var fordroven fra.